

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201125
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1018201125.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Z. M., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník Malijskej republiky, bez cestovného dokladu, tohto času miesto pobytu: PT Rohovce, zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie, Štúrova 3, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ČAS: MU-DS-26-50/2017-Ž zo dňa 11. júla 2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6SaZ/4/2018-62 zo dňa 7. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. ČAS: MU-DS-26-50/2017-Ž zo dňa 11.07.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný rozhodol v konaní podľa zákona č.480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“), podľa ustanovenia § 11 ods.1 písm. c), ods. 3, tak, že zamietol žiadosť žalobcu o udelenie azylu ako neprípustnú, nakoľko v jeho prípade je na konanie o udelenie azylu príslušná Maďarská republika. Vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaný poukázal na článok 29 ods. 1,2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ustanovujúceho kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“).

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že žalobca bol dňa 21.04.2017 predvedený

podľa § 79 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) z Ústavu na výkon väzby a trestu odňatia slobody, ktorý bol v uvedenom objekte umiestnený vo väzbe v súvislosti s trestným činom prevádzčstva. Z vykonanej lustrácie žalobcu v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že nemá na území Slovenskej republiky udelený žiadny druh pobytu a taktiež nie je žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Na základe preverenia daktyloskopických odtlačkov prstov žalobcu bolo zistené, že žalobca požiadal dňa 24.10.2013, dňa 23.12.2014 a dňa 11.02.2016 o udelenie azylu v Maďarsku. Žalobca bol dňa 21.04.2017 zaistený na základe rozhodnutia PPZ-HCP-BA6-101- 010/2017-AV a to, v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej len „ÚPZC Medved'ov“) podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III a zároveň bola žalovanému doručená žiadosť o začatie konania o odovzdaní žalobcu do iného štátu podľa ustanovenia § 46a zákona o azyle. Po zahájení konania žalovaný dňa 27.04.2017 zaslal dožiadanie žalobcu o jeho prijatie späť do Maďarska. Žalobca dňa 10.08.2017 požiadal o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy o svoj život v domovskej krajine, bol premiestnený do Záchytného tábora Humenné a následne dňa 04.09.2017 umiestnený do PT Rohovce.

3. Dňa 15.09.2017 Maďarsko písomne akceptovalo prijatie späť podľa čl. 18 ods. 1 písm. b) Nariadenia Dublin III a zároveň v súlade s jeho čl. 4, čím súhlasilo s odovzdaním žalobcu na svoje územie. Žalovaný na základe uvedenej akceptácie maďarského partnerského úradu vydal dňa 05.12.2017 rozhodnutie ČAS: MU-DS-26-30/2017-Ž (ďalej len „prvé zrušené rozhodnutie“), ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie azylu ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle. Žalobca podal dňa 29.12.2017 na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu proti tomuto rozhodnutiu a návrh na priznanie odkladného účinku. Krajský súd v Bratislave dňa 12.01.2018 priznal návrh na odkladný účinok a následne dňa 14.03.2018 rozhodol o zrušení uvedeného rozhodnutia a vrátil vec na ďalšie konanie z dôvodu, že žalovaný nevykonával dokazovanie zamerané na zistenie aktuálneho stavu azylového konania v Maďarsku z hľadiska dodržiavania medzinárodných štandardov. Žalovaný opätovne posúdil žalobcovu žiadosť o udelenie azylu a preskúmal existujúci stav azylového konania a prijímacích podmienok v Maďarsku a to lustráciou verejne dostupných zdrojov a štatistických údajov a svoje zistenia bližšie v preskúmanom rozhodnutí popísal. Nakoľko v zmysle čl. 18 ods. 1 písm. b) Nariadenia Dublin III. členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu je Maďarsko a neexistujú dôvody domnievať sa, že by žalobcovi v Maďarsku hrozilo neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, preskúmaným rozhodnutím žiadosť žalobcu o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú s tým, že žalobca bude odovzdaný v zmysle čl. 29 ods. 1 Nariadenia Dublin III z územia Slovenskej republiky do Maďarska.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu, ktorou žiadal preskúmanie napadnutého rozhodnutia a domáhal sa jeho zrušenia. Žalobca súčasne podal návrh na priznanie odkladného účinku tejto správnej žalobe.

5. Správny súd uznesením č. k. 6SaZ/4/2018-34 zo dňa 08.10.2018 zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku. O podanej žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6SaZ/4/2018 - 62 zo dňa 07.11.2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) tak, že v zmysle § 191 ods. 1 písm. c), f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z nasledujúcich dôvodov:

- v danom prípade, 6-mesačná lehota podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III na odovzdanie žalobcu do Maďarska, začala plynúť odo dňa právoplatnosti zrušujúceho rozsudku vo veci žalobcu o udelenie azylu sp. zn. 4SaZ/7/2017, zo dňa 14.03.2018, ktorej bol zároveň priznaný odkladný účinok, a ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 09.04.2018. Lehota 6 mesiacov na uskutočnenie odovzdania žalobcu do Maďarskej republiky teda prekluzívne uplynula dňa 09.10.2018, kedy márne zanikla ex lege, a to jednak

zaniklo oprávnenie Slovenskej republiky odovzdať žalobcu Maďarskej republiky, a jednak zanikla povinnosť Maďarskej republiky prevziať žalobcu od Slovenskej republiky, čo znamená, že týmto dňom prešla zodpovednosť za posúdenie žiadosti žalobcu ako žiadateľa o medzinárodnú ochranu - o udelenie azylu, na Slovenskú republiku. Táto skutočnosť vyplýva aj z listu adresovanom žalovaným maďarskej strane zo dňa 18.06.2018, a ktorý predložil súdu žalobca na pojednávaní dňa 07.11.2018, s tvrdením, že tento doklad je zároveň založený aj v administratívnom spise žalovaného.

- úlohou žalovaného bude v novom rozhodnutí právne posúdiť vo vzťahu k žalobcovi zistenú novú právnu skutočnosť podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III a v súlade s ustanovením § 206 ods. 4 S.s.p. Žalovaný prijme potrebné opatrenia na uznanie zodpovednosti Slovenskej republiky ako prvého členského štátu za posúdenie žiadosti žalobcu ako žiadateľa o medzinárodnú ochranu, t. j. o udelenie azylu v Slovenskej republike, a bezodkladne zahájí preskúmanie tejto jeho žiadosti, a rozhodne o žiadosti v rozsahu dôvodov, ktoré žalobca ako žiadateľ o azyl v priebehu správneho konania uviedol.

- rozhodnutie žalovaného ako správneho orgánu, v ktorého odôvodnení nie sú uvedené všetky dôkazy, na základe ktorých správny orgán vyvodil svoje závery, je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- pri vydaní nového rozhodnutia o odovzdaní plynie nová 6 mesačná lehota na odovzdanie až od rozhodnutia príslušného krajského súdu o nepriznaní odkladného účinku (oznámenia takéhoto rozhodnutia). Ak by však súd priznal odkladný účinok a následne rozhodne o zamietnutí správnej žaloby, lehota na odovzdanie plynie až od rozhodnutia kasačného súdu o nepriznaní odkladného účinku, resp. ak prizná odkladný účinok až od právoplatnosti rozhodnutia kasačného súdu o kasačnej sťažnosti. Aj v prípade kasačnej sťažnosti má totiž žiadateľ oprávnenie zotrvať na území Slovenskej republiky, a to počas lehoty na podanie kasačnej sťažnosti a až do rozhodnutia súdu o návrhu na priznanie odkladného účinku (§ 22 ods. 1 písm. c) a d) zákona o azyle). V tejto súvislosti dal do pozornosti Návrhy generálnej advokátky Eleanor Sharpston vo veci C-201/16 prednesené 20. júla 2017, a to body 52 až 68.

- Nariadenie Dublin III nie je možné pri aplikácii čl. 27 ods. 3 a čl. 29 posudzovať izolovane, bez toho aby sa brala do úvahy vnútroštátna legislatíva.

- počas lehoty na podanie správnej žaloby až do rozhodnutia súdu o návrhu na priznanie odkladného účinku (oznámenia takéhoto rozhodnutia sťažovateľovi) nie je možné realizovať odovzdanie do zodpovedného členského štátu, čo znamená, že nemôže ani plynúť lehota na odovzdanie. Rovnako je to aj v prípade kasačnej sťažnosti.

- vo veci samej rozsudkom krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie sťažovateľa a vrátil vec na ďalšie konanie, a ktoré nadobudlo právoplatnosť 09.04.2018 neexistovalo žiadne vykonateľné rozhodnutie o

odovzdání.

- sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybňuje a nerozporuje rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-201/16, ako aj ďalšie rozhodnutia tohto súdu vo veci C-670/16, C-360/16, C-490/16. Samotné rozhodnutie vo veci C-201/16 sa nevenuje otázke týkajúcej sa počítania lehoty uvedenej v čl. 29 ods. 1 dublinského nariadenia a ani ostatné rozhodnutia neposkytujú v tejto oblasti (počítanie lehoty) podrobnejšie „usmernenia“.

8. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

B)

9. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti najmä uviedol, že

- v prípade slovenskej právnej úpravy počítame lehotu podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III od právoplatnosti rozhodnutia súdu o správnej žalobe, t. j. od doručenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu.

- právna formulácia lehoty podľa čl. 29 Nariadenia zodpovedá prekluzívnej lehote, a teda jej márne uplynutie ex lege spôsobuje zánik oprávnenia odovzdať žalobcu do Maďarska, ale tiež prechod zodpovednosti za jeho žiadosť o azyl na Slovenskú republiku.

- z obsahu kasačnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ má odlišný právny názor ako Krajský súd v Bratislave (vyjadrený v konaní sp. zn. 6SaZ/4/2018), ako Najvyšší súd SR (vyjadrený v konaní 10Sžak/7/2018) a ako Súdny dvor Európskej únie (vyjadrený v konaní C-201/16). Tento právny názor, obsiahnutý v kasačnej sťažnosti, však považuje za nesprávny.

- začatie plynutia lehoty podľa čl. 29 je dostatočne jasne upravené v znení Nariadenia Dublin III, čo v tomto nariadení upravené nie je, je tzv. prerušenie plynutia tejto lehoty, ktorým si sťažovateľ podľa nášho názoru nesprávne argumentačne vypomáha.

- zrušenie rozhodnutia správneho orgánu, tzv. exekučného titulu, síce bráni odovzdaniu žiadateľa o azyl, ale nebráni plynutiu lehoty podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III, ako je to z jeho znenia zrejmé.

- účelom článku 29 Nariadenia Dublin III je ochrana žiadateľa o azyl a jeho právnej istoty.

10. Navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť zamietol.

C)

11. Sťažovateľ v replike k vyjadreniu žalobcu najmä uviedol, že:

- žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-201/16, avšak samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sa nevenuje otázke týkajúcej sa počítania lehoty uvedenej v čl. 29 ods. 1 Nariadenia Dublin III. Okrem toho pri jeho aplikácii je potrebné brať do úvahy jeho účel a zmysel - teleologický výklad.

- „prerušenie“ lehoty je potrebné v čase, kedy existuje takáto objektívna nemožnosť uskutočniť odovzdanie.

- administratívny spis bol sťažovateľovi zo súdu doručený 25.05.2018 (t. j. viac ako 6 týždňov od právoplatnosti rozsudku krajského súdu) a takáto absencia spisu objektívne znemožňuje ďalšie rozhodovanie správneho orgánu.

- nemožno súhlasiť ani s argumentáciou, že po prvom zrušujúcom rozsudku krajského súdu, správny

orgán - keďže zavinil nezákonnosť svojho prvého rozhodnutia, čoho dôsledkom bolo jeho zrušenie - musí niesť zodpovednosť spočívajúcu okrem iného v plynutí lehoty podľa čl. 29 Nariadenia Dublin III.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

12. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť (§ 461 S.s.p.).

13. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. marca 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa ust. § 11 písm. c/ zákona o azyle, ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Podľa ust. § 53b ods.1 zákona o azyle, pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, sa použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie; na posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal cudzinec, ktorému bolo poskytnuté dočasné útočisko, je však zodpovedný predovšetkým členský štát, ktorý súhlasil s jeho presídlením na svoje územie.

Podľa čl. 3 odsek 2 Nariadenia Dublin III, keď nie je možné určiť žiaden zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za jej posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.

Ak nie je možné odovzdanie žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený za zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný.

Ak nemožno vykonať odovzdanie podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.

Podľa ods. 3 tohto článku, každý členský štát si ponechá právo poslať žiadateľa do bezpečnej tretej krajiny pri dodržaní pravidiel a záruk stanovených v smernici 2013/32/EÚ.

Podľa č. 29 Nariadenia Dublin III,

1. odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

Ak sa odovzdania do zodpovedného členského štátu vykonávajú odchodom s dozorom alebo

eskortovaním, členské štáty zabezpečia, aby sa vykonávali ľudským spôsobom a aby sa pritom v plnej miere dodržiavali základné práva a ľudská dôstojnosť.

Ak to je potrebné, žiadajúci členský štát vydá žiadateľovi laissez passer (priepustku). Komisia prostredníctvom vykonávacích aktov stanoví vzor laissez passer (priepustky). Uvedené vykonávacie akty sa prijímajú v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 44 ods. 2.

Zodpovedný členský štát podľa potreby informuje žiadajúci členský štát o bezpečnom príchode dotknutej osoby alebo o skutočnosti, že sa nedostavila v stanovenej lehote.

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.

3. Ak bola osoba odovzdaná chybné, alebo ak bolo rozhodnutie o odovzdaní na základe odvolania alebo preskúmania zrušené po tom, ako sa uskutočnilo odovzdanie, členský štát, ktorý uskutočnil odovzdanie, bezodkladne prijme túto osobu späť.

Podľa čl. 26 odsek 1 Nariadenia Dublin III, keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu. Ak dotknutú osobu zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, môže členský štát rozhodnúť, že rozhodnutie oznámi tomuto právnomu zástupcovi alebo poradcovi a nie dotknutej osobe, a prípadne ju o rozhodnutí upovedomí.

Podľa čl. 27 odsek 3 Nariadenia Dublin III, na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo

b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo

c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

Podľa § 213 ods. 1,2 S.s.p., podanie správnej žaloby má odkladný účinok, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak osobitný predpis ustanovuje, že podanie správnej žaloby nemá odkladný účinok, správny súd môže na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného odkladný účinok uznesením priznať. Návrh na priznanie odkladného účinku sa podáva spolu so správnou žalobou. Na rozhodovanie správneho súdu o odkladnom účinku sa primerane použijú ustanovenia § 185 až 189. Správny súd rozhodne o návrhu na priznanie odkladného účinku do 15 dní od jeho podania.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o azyle, proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej alebo ako zjavne neopodstatnenej nemožno podať rozklad. Podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. a), c) až f) a o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 a ods. 2 písm. b) až i) nemá odkladný účinok.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o azyle, žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Žiadateľ nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak ide o opakovanú žiadosť o udelenie azylu a ministerstvo už v minulosti zamietlo žiadosť o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. f)

alebo § 12 ods. 2 písm. g). Žiadateľ, ktorý proti rozhodnutiu vydanému v konaní o azyle podá spolu so správnu žalobou na správny súd aj návrh na priznanie odkladného účinku, je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky do rozhodnutia súdu o takomto návrhu okrem prípadu, ak ministerstvo zamietlo žiadosť o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. f) a rozhodlo, že žiadosť o udelenie azylu bola podaná výlučne s cieľom odvrátiť bezprostredne hroziaci výkon vyhostenia zo Slovenskej republiky.

14. Sťažovateľ namietal, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t. j. meritum sporu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

15. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil pochybenie v otázke právneho posúdenia v merite veci. Podstatou kasačnej sťažnosti ohľadom nesprávneho právneho posúdenia krajským súdom bola námietka, že pri vydaní nového rozhodnutia o odovzdaní, ktoré bolo vydané do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, sa lehota na odovzdanie nepočíta od právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, nakoľko neexistuje právny titul na realizovanie odovzdania. Sťažovateľ mal za to, že počas lehoty na podanie správnej žaloby až do rozhodnutia súdu o návrhu na priznanie odkladného účinku (oznámenia takéhoto rozhodnutia sťažovateľovi) nie je možné realizovať odovzdanie do zodpovedného členského štátu, čo znamená, že nemôže ani plynúť lehota na odovzdanie s poukazom na § 22 zákona o azyle.

16. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis vyplýva, že žalobca požiadal udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 10.08.2017. Dňa 27.04.2017 Slovenská republika podala žiadosť o prevzatie žalobcu Maďarskou republikou a dňa 15.09.2017 Maďarsko písomne akceptovalo prevzatie žalobcu a súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie. Sťažovateľ dňa 05.12.2017 vydal prvé zrušené rozhodnutie, s ktorým žalobca nesúhlasil, a preto podal dňa 29.12.2017 správnu žalobu a žiadal krajský súd o priznanie odkladného účinku tejto správnej žalobe. Krajský súd uznesením zo dňa 12.01.2018 č. k. 4SaZ/7/2017 priznal správnej žalobe odkladný účinok („uznesenie o priznaní odkladného účinku“). Dňa 14.03.2018 krajský súd rozsudkom č. k. 4SaZ/7/2017-58 zrušil prvé rozhodnutie sťažovateľa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „zrušujúci rozsudok“). Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018. Dňa 11.07.2018 sťažovateľ vydal preskúmané rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca dňa 08.08.2018 správnu žalobu spolu s návrhom na priznanie odkladného účinku. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 08.10.2018 č. k. 6Saz/4/2018-34 zamietol návrh na priznanie odkladného účinku (ďalej len „uznesenie o nepriznaní odkladného účinku“). Následne, dňa 07.11.2018 vydal krajský súd napadnutý rozsudok.

17. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na priamy účinok Nariadenia Dublin III. Priamy účinok tohto druhu sekundárneho práva vyplýva z čl. 288 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES), podľa ktorého Nariadenie má všeobecnú platnosť. Je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch. (pre porovnanie - smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzná v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzná len pre nich. Odporúčania a stanoviská nie sú záväzné.). Okrem toho samotné nariadenie obsahuje klauzulu uplatniteľnosti, podľa ktorej je toto nariadenie záväzná v celom rozsahu a priamo uplatniteľná v členských štátoch v súlade so zmluvami (čl. 49).V tomto duchu

judikoval Európsky súd už v rozsudku *Politi s.a.s. proti Ministerstvu financií Talianskej republiky* zo 14. decembra 1971 (*Politi*, 43/71, ECR s. 1039), ktorým vyslovil, že: Nariadenia majú priamy účinok a sú ako také schopné zakladať individuálne práva, ktoré musia vnútroštátne súdy chrániť.

18. Odôvodnenie 5 Nariadenia Dublin III okrem iného uvádza, že by sa malo umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí. Odôvodnenie 19 vysvetľuje, že „s cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 [Charty]. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva“. Odôvodnenie 32 pripomína, že vo vzťahu k žiadateľom o medzinárodnú ochranu „sú členské štáty viazané svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z nástrojov medzinárodného práva, ako aj z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva“. Odôvodnenie 39 uvádza, že nariadenie Dublin III rešpektuje základné práva a dodržiava zásady chránené Chartou.

19. Zo znenia článku 29 ods. 1 vyplýva, že odovzdanie žiadateľa zo žiadajúceho členského štátu (v tomto prípade z územia Slovenskej republiky) do zodpovedného členského štátu (v tomto prípade do Maďarskej republiky) sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, hneď ako to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby (ďalej aj „prvá podmienka“), alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok (ďalej aj „druhá podmienka“). Prvá podmienka vychádza z predpokladu, že zostáva iba upraviť spôsob vykonania a najmä stanoviť jeho dátum. Druhá podmienka vychádza z predpokladu, že dotknutý členský štát preberie konanie o odklade výkonu rozhodnutí o odovzdaní podľa článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin III. Vo svetle uvedeného ako prvá tak aj druhá podmienka je jednoznačne stanovená a preto poukaz na § 22 zákona o azyle, ktorý hovorí o oprávnení žiadateľa o udelenie azylu zdržiavať sa na území SR, zo strany sťažovateľa je nedôvodný, nakoľko predmetné nariadenie nespája plynutie lehoty na odovzdanie s oprávnením žiadateľa o azyl zdržiavať sa na území SR a nehovorí ani o prerušení plynutia lehoty. Ide o odlišné inštitúty.

20. V ďalšom považuje kasačný súd za nevyhnutné uviesť, že článok 29 ods. 2 nariadenia Dublin III stanovuje, že ak žiadajúci členský štát nedodrží šesťmesačnú lehotu na odovzdanie, tento členský štát sa stane zodpovedným za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu. Dotknutá osoba by preto ostala na území žiadajúceho členského štátu. Takýto dôsledok vyplýva z uplatňovania pravidiel samotného nariadenia Dublin III. Súd dáva do pozornosti, že účelom článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III je poskytnúť žiadajúcemu členskému štátu motiváciu na plnenie spoločného cieľa, ktorý spočíva v dodržiavaní stanovených lehôt, aby sa zabezpečilo rýchle vybavovanie žiadostí a aby sa zabránilo vzniku situácie, keď sa žiadateľ o medzinárodnú ochranu ponechá bez toho, aby bol určený členský štát, ktorý je zodpovedný za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. Ak žiadajúci členský štát nesplní tento kľúčový cieľ, dôsledkom je, že žiadateľ zostáva v tomto žiadajúcom členskom štáte.

21. Kasačný súd poznamenáva, že v článku 27 ods. 3 je zakotvené, že členské štáty musia prijať ustanovenia týkajúce sa odkladu výkonu rozhodnutí o odovzdaní. Členské štáty môžu: a) priznať dotknutej osobe právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo návrhu na preskúmanie; b) stanoviť, že odovzdanie sa automaticky odkladá alebo c) zabezpečiť, aby dotknutá osoba mala možnosť požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní, kým sa nerozhodne vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Cieľom normotvorcu, ktorý umožnil príslušným orgánom členských štátov rozhodnúť sa, či odložia výkon rozhodnutia o odovzdaní, bolo posilniť právne záruky poskytované žiadateľom o medzinárodnú ochranu a umožniť im lepšie brániť svoje práva. Slovenská republika v súlade so znením písm. c), vo vyššie citovanom § 22 ods. 2 zákona o azyle zakotvila, že podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu ministerstva o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. c) nemá odkladný účinok a preto v predmetnej

veci o priznanie odkladného účinku požiadal sťažovateľ súčasne s podaním správnej žaloby. Prvej správnej žalobe podanej proti prvému zrušenému rozhodnutiu sťažovateľa bol odkladný účinok priznaný. Zrušujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018. Až nadobudnutím právoplatnosti sa stalo rozhodnutie o preskúmaní, ktoré malo odkladný účinok, konečným v zmysle čl. 29 odsek 1 Nariadenia Dublin III. Správnej žalobe proti preskúmanému rozhodnutiu odkladný účinok nebol priznaný, preto neprichádza do úvahy počítanie 6 mesačnej lehoty od vydania rozhodnutia o nepriznaní odkladného účinku, ako tvrdí sťažovateľ.

22. Kasačný súd poukazuje na znenie čl. 29 ods. 3 Nariadenia Dublin III, z ktorého vyplýva, že dotknutá osoba musí byť prijatá späť členským štátom, ktorý vykonal odovzdanie v prípade, ak išlo o chybné vykonanie odovzdania alebo zrušenie rozhodnutia o odovzdaní po vykonaní odovzdania. Samotné nariadenie teda ráta s chybným odovzdaním či so zrušením rozhodnutia po odovzdaní, nakoľko absencia tohto ustanovenia by mohlo úplne zbaviť odvolanie alebo preskúmanie, ktoré sú stanovené v článku 27 ods. 1 Nariadenia Dublin III, potrebného účinku a narušiť súdnu ochranu zaručenú dotknutým osobám.

23. Vzhľadom na uvedené kasačný súd považuje za správny názor krajského súdu, že lehota 6 mesiacov začína plynúť odo dňa právoplatnosti zrušujúceho rozsudku krajského súdu, ktorý rozhodol o správnej žalobe, ktorej zároveň bol priznaný odkladný účinok. Vo svetle uvedeného šesťmesačná lehota na odovzdanie sťažovateľa do Maďarskej republiky uplynula 09.10.2018, pričom nakoľko k odovzdaniu nedošlo, príslušné orgány žiadajúceho členského štátu boli povinné prijať ex offo potrebné opatrenia na uznanie zodpovednosti prvého členského štátu a na bezodkladné začatie preskúmania žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú podal žalobca. Pokiaľ ide o počítanie týchto lehôt, je nutné uviesť, že tieto lehoty majú za cieľ vymedziť konanie o prijatie späť a rozhodujúcim spôsobom prispievajú k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v rýchlom vybavovaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, aby sa zaručilo, že konanie o prijatie späť sa uplatní bez akéhokoľvek neodôvodneného meškania, čo v prípade žalobcu nebolo splnené. Ani zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia sťažovateľa nemá vplyv na začatie plynutia lehoty na odovzdanie podľa čl. 29 predmetného nariadenia, a ani na jej plynutie. Opačný názor, o ktorý sa opiera kasačná sťažnosť sťažovateľa, nemá oporu v Nariadení Dublin III.

24. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti nasledujúce aktuálne rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie a ich podstatné body:

- Rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 29-34 a 39-40:

„Článok 29 ods. 2 uvedeného nariadenia spresňuje, že ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát je zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť prejde na žiadajúci členský štát.

Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ním stanovuje automatický prechod zodpovednosti na žiadajúci členský štát, a to bez toho, aby bol tento prechod podmienený akoukoľvek reakciou zo strany zodpovedného členského štátu (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 61). Tento výklad je tiež v súlade s cieľom rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedeným v odôvodnení 5 nariadenia Dublin III, keďže zaručuje, že v prípade zdržania v priebehu postupu prevzatia alebo prijatia späť sa posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu vykoná v členskom štáte, v ktorom sa nachádza žiadateľ o medzinárodnú ochranu, aby už nedošlo k ďalšiemu odkladaniu tohto posudzovania (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 54).

Uvedený výklad podporujú aj pravidlá týkajúce sa vykonávania prevozov uvedené v kapitole III nariadenia č. 1560/2003.

Aj keď totiž článok 8 tohto nariadenia ukladá zodpovednému členskému štátu umožniť uskutočnenie prevozu žiadateľa čo najskôr, žiadne ustanovenie uvedeného nariadenia tomuto členskému štátu nedáva po výslovnom alebo implicitnom akceptovaní dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť podľa článkov 22 alebo 25 nariadenia Dublin III možnosť, aby opätovne vyjadril svoju vôľu, pokiaľ ide o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby.

Vzhľadom na uvedené je na druhú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 29 ods. 2 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že ak nedôjde k odovzdaniu v lehote šiestich mesiacov stanovenej v

článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia, zodpovednosť automaticky prejde na žiadajúci členský štát, a to bez toho, aby bolo potrebné, aby zodpovedný členský štát odmietol prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu.

Postupy prevzatia a prijatia späť zavedené nariadením Dublin III sa pritom musia uplatňovať predovšetkým pri dodržaní súboru pevne stanovených lehôt, medzi ktoré patrí aj lehota šiestich mesiacov uvedená v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia. Aj keď sa tieto ustanovenia týkajú úpravy už spomenutých postupov, súčasne rovnako ako kritériá stanovené v kapitole III uvedeného nariadenia prispievajú aj k určaniu zodpovedného členského štátu. Ako totiž vyplýva z bodov 30 až 34 tohto rozsudku, v dôsledku uplynutia tejto lehoty bez toho, aby došlo k výkonu odovzdania žiadateľa zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu, zodpovednosť automaticky prejde z druhého na prvý uvedený členský štát (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 50 až 53).

Za týchto podmienok s cieľom zaručiť, že napadnuté rozhodnutie o odovzdaní bolo prijaté pri správnom uplatnení spomenutých postupov, musí byť súd, na ktorý bola podaná žaloba proti rozhodnutiu o odovzdaní, oprávnený preskúmať tvrdenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu, podľa ktorých bolo toto rozhodnutie prijaté v rozpore s ustanoveniami článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III, keďže žiadajúci členský štát sa v dôsledku uplynutia lehoty šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia ku dňu prijatia uvedeného rozhodnutia už stal zodpovedným členským štátom (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 55).“

- Rozsudok z 25. januára 2018, Hasan, C 360/16, EU:C:2018:35, body 31-38 a bod 60:

„Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa článku 29 nariadenia Dublin III vyplýva, že jednak vzhľadom na cieľ uvedený v odôvodnení 19 tohto rozhodnutia spočívajúci v zabezpečení účinnej ochrany práv dotknutých osôb v súlade s článkom 47 Charty základných práv a jednak vzhľadom na cieľ uvedený v odôvodnení 5 uvedeného nariadenia, ktorý spočíva v zabezpečení rýchleho určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, musí mať žiadateľ k dispozícii účinný a rýchly opravný prostriedok, ktorý mu umožní odvolať sa na okolnosti, ktoré nastali po tom, čo bolo voči nemu prijaté rozhodnutie o odovzdaní, ak je zohľadnenie týchto okolností rozhodujúce pre správne uplatnenie tohto istého nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 44).

Právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá umožňuje žiadateľovi o medzinárodnú ochranu odvolať sa v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní na okolnosti, ktoré nastali po tom, čo bolo prijaté toto rozhodnutie, spĺňa túto povinnosť stanovenia účinného a rýchleho opravného prostriedku (pozri analogicky rozsudok z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 45).

V tomto kontexte článok 27 ods. 1 nariadenia Dublin III nemožno vykladať v tom zmysle, že bráni takejto právnej úprave len preto, že táto právna úprava môže viesť súd rozhodujúci o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu o odovzdaní k tomu, aby v situácii, o akú ide vo veci samej, zohľadnil okolnosti, ktoré nastali nielen po prijatí tohto rozhodnutia, ale aj po odovzdaní dotknutej osoby vykonanom v súlade s uvedeným rozhodnutím.

Je zrejmé, že takéto okolnosti nemožno považovať za relevantné na účely uplatnenia pravidiel nachádzajúcich sa v tomto nariadení, ktoré podobne ako pravidlá stanovené v článku 29 ods. 1 a 2 tohto nariadenia upravujú postup konania o prijatie späť po odovzdaní.

Napriek tomu vykonanie odovzdania, ktoré je jednoduchým a skutočným výkonom rozhodnutia o odovzdaní, nemôže svojou povahou ako také s konečnou platnosťou zakladať zodpovednosť členského štátu, do ktorého bola dotknutá osoba odovzdaná.

Je totiž nutné po prvé konštatovať, že nijaké ustanovenie nariadenia Dublin III nepriznáva vykonaniu odovzdania takýto účinok, ani nestanovuje, že toto vykonanie je relevantné na určenie zodpovedného členského štátu.

Po druhé z článku 29 ods. 3 tohto nariadenia naopak vyplýva, že dotknutá osoba musí byť prijatá späť členským štátom, ktorý vykonal odovzdanie v prípade, ak išlo o chybné vykonanie odovzdania alebo zrušenie rozhodnutia o odovzdaní už po vykonaní odovzdania, čo nevyhnutne znamená, že zodpovednosť členského štátu, do ktorého bolo odovzdanie vykonané, možno v niektorých prípadoch napadnúť po uskutočnení odovzdania.

Po tretie opačné riešenie by mohlo úplne zbaviť odvolanie alebo preskúmanie, ktoré sú stanovené v článku 27 ods. 1 uvedeného nariadenia, potrebného účinku a narušiť súdnu ochranu zaručenú dotknutým osobám vzhľadom na to, že z článku 27 ods. 3 tohto istého nariadenia vyplýva, že podanie odvolania alebo návrhu na preskúmanie nevyhnutne nevedie k odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní a že toto rozhodnutie automaticky nebráni vykonaniu odovzdania ešte predtým, než by mohla byť posúdená zákonnosť tohto rozhodnutia súdom.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pri konaniach o prijatie späť sa musí povinne postupovať v súlade s pravidlami uvedenými najmä v kapitole VI nariadenia Dublin III a že musia byť vedené pri dodržiavaní súboru pevne stanovených lehôt (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 49 a 50).“

- Rozsudok SD EÚ z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 56-58 a bod 60:

„Pokiaľ ide po druhé o lehotu stanovenú v článku 29 ods. 2 nariadenia Dublin III, na jednej strane zo spojenia medzi rôznymi odsekmi tohto článku a na druhej strane pri absencii akéhokoľvek spresnenia v tomto ustanovení, pokiaľ ide o začiatok plynutia tejto lehoty, vyplýva, že sa spresňujú len dôsledky uplynutia lehoty na uskutočnenie odovzdania, ktoré je uvedené v článku 29 ods. 1 tohto nariadenia (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 50).

Článok 29 ods. 1 nariadenia Dublin III teda zohľadňuje dôsledky prípadného podania žaloby, keď stanovuje, že lehota šiestich mesiacov na uskutočnenie odovzdania plynie od konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.

V dôsledku toho podanie žaloby, ktorej ako žalobe v konaní vo veci samej sa priznal odkladný účinok, predpokladá, že lehota na uskutočnenie odovzdania v zásade uplynie až šesť mesiacov po vydaní konečného rozhodnutia o tejto žalobe.

Článok 29 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že podanie takej žaloby so sebou prináša, že lehota zakotvená v týchto ustanoveniach začína plynúť až od konečného rozhodnutia o tejto žalobe, vrátane situácie, ak sa súd, ktorému bola vec predložená, rozhodol zaslať návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru, pokiaľ má uvedená žaloba v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto istého nariadenia odkladný účinok.“

25. Vo svetle uvedeného a v súlade s judikatúrou Súdného dvora Európskej únie má kasačný súd za to, že nakoľko v predmetnej veci nedošlo k odovzdaniu v lehote šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 a 2 Nariadenia Dublin III, zodpovednosť automaticky prešla na žiadajúci členský štát, a to bez toho, aby bolo potrebné, aby zodpovedný členský štát odmietol prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu. Kasačný súd postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným v obdobnej veci v rozhodnutí sp. zn. 10Sžak/7/2018 zo dňa 18.07.2018. Návrhy generálneho advokáta, na ktoré sťažovateľ poukazuje, majú pre Súdny dvor Európskej Únie (ako aj pre kasačný súd) pri rozhodovaní v tej-ktorej veci nezáväzný charakter.

V.

26. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného

dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

27. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.). V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

28. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.